

De col·laboració

Alvar Presta i Torns

1868-1934

per

NARCIS SERRALLACH

No és sense una profunda emoció que hom es pot posar a meditar sobre la vida d'un home de la talla i del què representa en la seva època la personalitat del malaguanyat amic Alvar Presta. La seva figura, tant en els seus caires social, filantròpic i mèdic, es destaca amb tant de relleu d'entre els homes de la seva època que és difícil de perfilar-la sense que perdi aquella grandesa que li projectaven les seves prodigioses virtuts.

L'esperit d'en Presta era consubstancial amb el que tenia un valor per Catalunya, per la ciència de la terra i per la humanitat, i per això en totes les obres que el nostre estament a portat a cap de trenta anys ençà el nom de Presta no hi falta mai i quan no hi figurà públicament, les seves petjades s'han deixat sentir en la seva gestació i en el fervor que sabé inspirar als organitzadors.

Per temperament, era modest i orfe d'ambició, preferint treballar a l'ombra sense miras al profit personal ni a la popularitat i sols per la pròpia i íntima satisfacció de fer bé als altres.

Aquesta conducta exemplar li creà un estol d'amics cordials que el veneràvem amb una màxima devoció, però com mai es preocupà d'escalar un lloc que li permetés d'oferir privilegis i favors als que només persegueixen enlairar-se a l'ombra i per l'auxili del veí, li faltà cor o sigui aquell públic d'agraïts que fan personalitats, homenatges i pergamins en espera d'un premi i un ascens dins la legió que comanda el personatge, per cert, no sempre auster.

La seva bondat reconeguda per tothom el classificà entre els inofensius i com diu molt bé "La

Dantée", "que els drets que la Societat atorga als seus homes són proporcionals al mal que poden causar-li", el pobre Presta, malgrat haver posat tota la seva vida al servei d'amics i companys en els últims de la seva existència, es vegé amargament abandonat. Li faltà cor, sabien que no podien esperar d'ell més que una mirada d'agraïment, però tampoc ignoraven que era inofensiu, podien, doncs, en comunitat, proclamar les virtuts d'En Presta..., era un home que valia, era un bon home, però..., aquest però ningú el deia, però s'endevinava en el rostre dels amics. Nosaltres volem ésser sincers i direm que en el fons trobaven a faltar la tirania que tenen les personalitats.

En la vida honorable de l'amic Presta s'hi destaquen dos caires que vénen a ésser com dues fites posades a la història de la vida mèdica catalana. Una d'elles, correspon a aquell moment quan un escamot de joves selectes acabats de sortir de l'escola es sentiren avergonyits de no poder parlar més que de ciència d'importació i d'ésser testimonis d'aquelles discussions acadèmiques flamejades només per una oratòria castellana que està en pugna amb l'austeritat de la medicina. Fou llavors que capitanejats pel gran Turró i sota l'empar que els oferí el no menys gran patrici Dr. Josep Barraquer, aleshores august President de l'A. L. de C. M. de C., organitzaren uns cursets de bacteriologia que acabaren per convertir-se en una penya, on, cadascú, treballava pel seu compte i satisfieia les inquietuds que els suggeria la vida clínica agermanada amb la biologia. En aquell laboratori fosc i humit